

Tre
dagar
långt
leva

En roman av Jason Andersson

www.jasonandersson.se

Tre Dagar Att Leva
Copyright © Jason Andersson, 2006
www.jasonandersson.se

Utgiven av SödermalmMedia Förlag
Tryck Allkopia AB i Växjö, 2005

ISBN 91-88698-40-8

SödermalmMedia

Box 20033, 104 60 Stockholm
Tel +46 8 644 80 20, Fax +46 8 642 07 27
media@sodermalmsskyrkan.org

Till Katarina, min älskade för evigt.

*Min tid står i dina händer, rädda mig
från mina fienders hand, från dem
som förföljer mig.*

Psaltaren. 31:16

1

Dag 1

Nick och Serra närmade sig huset från baksidan vid skymningen. Grannarnas hundar var inte ute när de smög sig på. Den vita villan låg öde och tyst för ingen var hemma. Tur var väl det, för Serra hade bestämt att om tanten var hemma, skulle de ligga gömda utanför och vänta på ett nytt tillfälle. Häcken längs gatan var hög och säkert helt tät på sommaren, nu stod den gles och mörk och rasslade i vinden. Den lilla gröna grinden var enkel att hoppa över för de två. På tomten stod två knotiga äppelträd på var sin sida av gräsmattan som delades av en rak grusgång som gick från grinden till förstutrappan.

Nick hade ett smalt ansikte med tydligt markerade kindben och de mörka ögonbrynen ramade in ögonen och accentuerade den mörka och beslutsamma blicken. Han var lång och smal och det svarta håret fladdrade i vinden. Serra såg smidig och stark ut. Han var klädd i grön militärjacka och svarta kängor. Hans svarta byxor hade bleknat och fickorna såg slitna ut. Hans mörka långa hår var uppsatt i en hästsvans bakom öronen och det glänste i det svaga ljuset. Hans an-

sikte var långt och mörkt och hans stora näsa såg tillplattad ut, som en boxares efter några år av träning och matcher. Hans mörka ögon var bestämda och koncentrerade på uppgiften.

Nick och Serra rusade nerhukat runt ena sidan av huset och klev upp på den stenbelagda altanen vid vardagsrummet. Nick lyfte på några krukor och hittade, till sist, nyckeln till dörren. Än så länge hade ingen upptäckt dem.

”Jag tar den där,” viskade eller mer väste Serra och tog resolut nyckeln. Han låste upp det tröga låset på altandörren och öppnade dörren så försiktigt det gick.

Inne i huset sprang de två inbrottstjuvarna från rum till rum för att snabbt hitta värdeföremål. I vardagsrummet hittade Serra några förgyllda ljusstakar och en silverram som han snabbt stoppade ner i sin sportväska.

Nick såg på korten på det lilla bordet och ångrade att han överhuvudtaget var där.

”Hittar du något,” frågade Serra när han såg att Nick stod still i vardagsrummet.

”Nej, inte här, bara foton och sånt.” Nick gick till köket och öppnade alla skåpen. Han ville inte att Serra skulle se att han egentligen ville springa därifrån, så han letade längre än nödvändigt i det lilla köket, men fann ändå inget av värde.

I hallen hade Serra plockat upp en del saker. Han rotade snabbt igenom lådor och väskor och hittade en burk med mynt som han snabbt tömde i sin jackficka. I ett rum, längre ner i korridoren, hittade Serra några små väskor som han trodde skulle vara värda något.

”Om inte Karro vill ha dem,” lade han till.

Serra gick in i köket och letade han också och fann ett kuvert med pengar i instoppat i en hylla.

”Missade du det här?” Han tittade på misstänksamt på Nick och stoppade ner kuvertet i väskan. ”Du verkar inte vilja göra det här!” Serra slängde ner väskan framför sig. Den var redan full men Serra var ändå inte nöjd.

”Jag är ledsen att jag missade kuvertet,” Nick kände på sig att han inte var

övertygande.

”Allt ska man göra själv,” muttrade han och började slita i lådorna och dra ut dem och tömma dem på golvet. Han tittade argt på Nick, som chockat stod och såg på.

”Ska du verkligen låta så mycket,” försökte Nick säga.

”Ingen är här och du gör ju inget, så jag får göra allt själv och då får det låta!”

Serra fortsatte dra ut lådor och bestick skramlade ljudligt ner på golvet. Han slet upp skafferiskåpet och började kasta ut marmeladburkar, mjölpåsar och annat på golvet. Allt blandades ihop i en rörig smet av matvaror, bestick och trasigt glas. Ingen av dem hörde att någon gått uppför grusgången och låst upp dörren, men tvekat eftersom ljuden från köket kunde höras hela vägen ut. Ingen av dem hörde heller att någon plötsligt stod vid altandörren och såg in i köket. Nick syntes inte därifrån, men Serra syntes kasta ut havregryn över golvet och skrika irriterat.

”Ingen hjälp får man och du bara står och glor.”

När Serra, i ögonvrån, tyckte sig se att någon stod i dörren tystnade han och vände sig sakta om. I det ögonblick som han registrerade att någon faktiskt stod där och såg på, svor han och kastade sig mot den andra dörren och sprang nästan över Nick, som fortfarande inte uppfattat att någon sett dem. Nick vände sig om när Serra kastade sig på ytterdörren och slet i den för att komma ut. När han själv sprang mot dörren, fick Serra upp låset och vräkte upp dörren, men när Nick passerade hallen såg han genom ingången till vardagsrummet att det var tanten som stod där.

”Nick,” ropade hon med brusten stämma.

Sara.

Nick fick en knut i magen när Serra förvånat stirrade bakåt samtidigt som han kastade sig ut genom dörren.

Bara inte Serra hörde henne.

Nick följde efter genom dörren och slog igen den bakom sig. Han sprang hack i häl på Serra längs gången och hoppade över grinden. De slutade inte springa förrän de var helt säkra på att ingen följde efter och inte kunde ta reda på hur de

hade tagit sig därifrån eller vilken väg de tagit. Serra stannade i en liten lekpark som låg avskilt precis i slutet av ett skogsområde. Från parken gick en markerad stig genom barrskogen som ledde till en badsjö med flera strövområden runt. Så här sent på året var det dock ingen som badade och om någon var ute, så var det hundägare. De hade tur eftersom ingen var ute just då.

Serra lutade sig mot en stolpe och böjde sig framåt och han höll sina händer på de lätt böjda knäna och flämtade och spottade. Hans andning var tung och ansträngd, men när han återhämtat sig blev den istället kort och stötig. Han reste sig långsamt upp och såg på Nick med blickar som kändes genomborrande.

Nick märkte den mörka blicken och visste då att Serra hade hört tanten ropa hans namn. Hans puls var hård och ansträngd på grund av den snabba flykten och Serras mörkande blick hjälpte honom inte att lugna ner sig. Den ena skrällen tog över den andra och plötsligt såg han blixtar för ögonen och kände sig väldigt yr. Nick satte sig ner på marken och försökte samla sig.

”Jag tror jag hörde tanten ropa på dig.” Serra ställde inte någon fråga, han väste fram anklagelsen och gick runt Nick.

Nick såg upp mot honom, ”Det stämmer, hon kände igen mig.”

”Hur kunde du vara så korkad, så fullständigt dum, att du inte sade att tanten känner dig?” Serra svor en lång stund och sparkade iväg grus på vägen.

”Hon kommer att ringa snuten och säga att du var där. Fattar du att du kommer att åka dit!” Serra var ursinnig. Hans ansikte blossade rött och ögonen blev mörkare och mörkare. ”Polisen kommer att sätta dit hela gänget tack vare dig.”

Nick blev kall i hela kroppen och under ett kort ögonblick kändes det som om hjärtat slutade slå och den totala tystnaden inom honom blev avgrundsdjup.

De skulle sätta dit dem allihop.

Och det var hans fel. Han hade strulat till det.

Serra ställde sig framför Nick och skrek, ”Ställ dig upp, idiot.”

Nick ställde sig sakta upp med hjälp av ena handen när Serra tog tag i hans jacka och slet runt honom. Nick tappade nästan balansen av den roterande rörelsen och fick sträcka ut sitt ena ben för att inte ramla, men då tryckte Serra till ho-

nom bakåt mot en lampstolpe. Han landade hårt mot den och slog sig våldsamt hårt i bakhuvudet och fick svårt att se efter smällen.

Serra var ursinnig och han höll fast Nick i jackan hårt tryckt mot stolpen samtidigt som han i blint raseri slog Nick hårt i magen flera gånger med sin fria hand. Nick överraskades av slagen och tappade luften och måste hosta.

”Du borde dö! Nu! Du har inte gjort dig förtjänt av att leva.” Serras heta blick borrade sig in i Nick som inte orkade kämpa emot Serras våldsamma angrepp. Smärtan var nästan outhärdlig. Det kändes som om Serras slag brutit något av hans revben. Smärtan från magen spred sig uppåt och han kände sig illamående och till sist måste han slita sig loss för att komma ur Serras grepp. Han kastade sig ner på knä och lät illamåendet ta över hela hans kropp. Han spottade och kräktes okontrollerat och efter en stund kunde han lugna ner sig och då satte han sig på huk. Hans huvud värkte på ett sätt det aldrig gjort, slaget i magen hade skadat honom, men det var inte bara kraften i slaget, utan den totala hänsynslösheten när Serra slog, som skakat honom. Han kände blodsmak i munnen och spottade några gånger till.

Serra såg på honom utan att vare sig ta ett steg bakåt eller ge honom något tecken på att vilja hjälpa honom. ”Du ska betala, på något sätt ska du betala för det här.”